

radio-auto

door **Eric de Kuyper**

Geschreven bij de expo On the road, seizoensopening van Het beschrijf in Passa Porta, september 2006

Vijf en twintig jaar lang heb ik zonder auto geleefd. Dat is een kwart eeuw. Al mijn toch veelvuldige, verplaatsingen gebeurden met het openbaar vervoer. Ik maakte vaak gebruik van taxi's en natuurlijk ook van de fiets. Want het zijn de jaren waar ik in Nederland woonde.

Toen we naar de buiten verhuisde moest ik mijn levensstijl nogal wat aanpassen. Ik ben een stadskind en heb nooit op de buiten gewoond. Ook vakanties in de Ardennen heb ik nooit meegemaakt. Ik moest dus veel leren... Het eerste was: dat je op het platteland niet kunt overleven als je geen auto hebt! Dat leek me nogal paradoxaal maar zo is het. Voor de post, de bank, de supermarkt, voor het minste, ja zelfs om het openbaar vervoer te bereiken... heb je een auto nodig.

Ik had nogal slechte herinneringen aan de tijd waarin ik auto reed. Om te beginnen: zo goed als elke ochtend moest ik het krenge in gang duwen. (we woonden gelukkig in een hellende straat). Om de haverklap moest ik met de auto naar de garage. En in Brussel waren toen ook al opstoppingen. Naar Parijs rijden – ach die Périphérique! - of rijden in het Ruhrgebied, waar ik dikwijls heen moest, was nooit een plezier. Toen net zo min als nu.

Met tegenzin heb ik dan maar een autootje gekocht. Iedereen keek op dat ik rijden kon. Ik niet minder. En, tot mijn grote verbazing moet ik toegeven dat ik nu van het autorijden geniet. Ook al omdat auto's beter rijden dan vroeger? Ze starten in elk geval beter; als het glad is zijn ze wegvast en het parkeren verloopt ook veel vlotter. Van files heb ik weinig last. Nu beperk ik wel het autogebruik tot mijn

directe omgeving; grotere afstanden leg ik nog altijd met het openbare vervoer af. Maar hier, aan de Niederrhein, althans in de streek waar ik woon, weet men niet wat files zijn. Bochten echter zijn er genoeg; en heel smalle weggetjes, en veel tractoren natuurlijk. Maar wat een genot is het om door het heuvelachtige Berg-en-Dal te rijden! Vooral in de Herfst. En de weg naar en van Groesbeek is bijzonder mooi als het gesneeuwd heeft. Ook bij zonsondergang. Eigenlijk altijd...Om naar de supermarkt te gaan, moet ik doorheen een kilometerslange kronkelweg, links en rechts beplant met meidoorn. Ik hoef bijna niet door een saaie buurt met lelijke villa's of supermarkten of fabriekshallen te rijden. Ik voel me een tourist 'in eigen land'.

Zelfs wanneer ik een (trein)reis van een uur of zes (op terugweg van Parijs bijvoorbeeld) achter de rug heb, geniet ik ervan om een halfuurtje, in het pikdonker langs de Ooipolder terug van het station Nijmegen naar huis te rijden. Het ontspant me.

Ik moet er aan toevoegen dat het vooral de radio is, waar ik bij het autorijden van geniet. Of beter gezegd: de combinatie van muziek met het zich achter de vensterruit bewegende landschap. In het begin moest ik daar nog even aan wennen: ik merkte dat ik bijvoorbeeld, bij de voorlaatste hevige, galopachtige beweging van Tsjajkowski's Pathetische Symfonie te veel gas gaf. En de klassieke muziekkzender WDR III is fantastisch. Met boeiende cultuurinformatie en mooie muziekkeuze, en erg goede commentaren van mensen die weten waar ze het over hebben. Niet zelden gebeurt het dat ik even in de auto blijf zitten om het einde van een stuk muziek te beluisteren. En als het kan, regel ik het uur van de inkopen in het dorp op de programma's waar ik het meest van verwacht.

Niemand stoort mij in de auto; ik heb er ook geen telefoon. Misschien moet ik wat vaker, gewoon thuis, voor mijn deur in de auto gaan zitten om van de radio te kunnen genieten... Want in de woning, zodra ik de radio aanzet, rinkelt de telefoon. Of rinkelde. Want nu zet ik de radio niet meer aan, en zie: de telefoon blijft stil.

Eric de Kuyper